

ת"פ 20832/06/15 - מדינת ישראל נגד שריף אבו גאלי, מוחמד תאקי, מוחמד בכר, זוהר סעדה, כולם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 20832-06-15 מדינת ישראל נ' אבו גאלי ואח'
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נילי תורג'מן

המאשימה

נגד

1. שריף אבו גאלי
 2. מוחמד תאקי
 3. מוחמד בכר
 4. זוהר סעדה
- כולם ע"י ב"כ עו"ד שאדי כבהא

הנאשמים

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. ארבעת הנאשמים הואשמו לפניי, בכתב האישום, בביצוע בצוותא חדא של העבירות הבאות:
 - (א) פריצה לרכב במטרה לגנוב, לפי הוראות סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - עבירת ההתפרצות וחוק העונשין, בהתאמה).
 - (ב) גניבה מרכב, לפי הוראות סעיף 413ד(א) לחוק העונשין (להלן - עבירת הגניבה).
 - (ג) החזקת נכס חשוד כגנוב, לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין.
2. בעובדות כתב האישום נטען, בעיקרי הדברים, כלהלן:
 - ביום 4.6.15, בשעה 23:00 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים ברכב מסוג יונדאי, אותו שכר הנאשם 4 (להלן - הרכב של נאשם 4), אל "חוף תאיו" בעיר בת-ים. באותה העת חנה במקום רכב אחר מסוג יונדאי, השייך למר מנחם דהן (להלן - המתלונן).
 - כשהגיעו הנאשמים למקום יצאו שניים מהם מהרכב של נאשם 4, התקרבו לרכבו של המתלונן, פתחו את תא המטען שלו באמצעות שלט וגנבו ממנו מחשב נייד, משקפי שמש וטלפון נייד.
 - הנאשמים נתפסו בסמוך לשעת ההתפרצות כשהם ברכב של נאשם 4 והרכוש הגנוב בתא המטען

עמוד 1

של הרכב. עוד נתפס בתא המטען מכשיר טלפון נייד מסוג אייפון 5, השייך לגב' אילנית בגדסריאן (להלן - האיפון), מבלי שהיה לנאשמים הסבר סביר כי רכשו את החזקה בו כדין.

3. תשובת הנאשמים לכתב האישום ניתנה באמצעות בא-כוחם, במסגרת דיון מקדמי. ב"כ הנאשמים הודה, בשם נאשם 4, בכל עובדות כתב האישום, למעט בעניין האיפון, וכפר בשם יתר הנאשמים בכל המיוחס להם. הסניגור מיקד אפוא את עיקר ההגנה בשאלת אחריותם של נאשמים 1-3 בלבד, שלשיתו הואשמו בכתב האישום יחד עם נאשם 4 אך ורק מהטעם שנתפסו עמו ברכב (לעניין עמדת ההגנה ר' בפרוטוקול, עמ' 1 שורה 10 ואילך; עמ' 3 שורה 15; וכן בסעיף 3 לסיכומי ההגנה בכתב).

ב. עיקר פרשת התביעה:

4. נוכח עמדתה הממוקדת של ההגנה העיד לפניי מטעם המאשימה רק השוטר אליק בריצקה. יתר מוצגי התביעה, לרבות ההודעות שנגבו מהנאשמים, הוגשו ללא התנגדות, ובהמשך נתייחס לעיקרם.

5. השוטר בריצקה הוזעק לזירת ההתפרצות - כאמור, ב"חוף תאיו" בבת-ים - בעקבות דיווח למוקד 100 של המשטרה. את פרטי האירוע ואת פעולותיו תיאר השוטר בריצקה בדו"ח הפעולה המפורט שערך (הוגש וסומן ת/17). בדו"ח הפעולה צוין כי פתיחת האירוע היתה ביום 4.6.15 בשעה 23:00 ומועד הגעתו של השוטר בריצקה למקום ההתפרצות היה בשעה 23:08. לאחר מכן איתר השוטר בריצקה את רכבו של נאשם 4 ביפו, כשבו ארבעת הנאשמים. השוטר בריצקה עצר את הנאשמים, בסיוע שוטרים נוספים, והם נלקחו לתחנת המשטרה בבת ים. על פי הרשום בסיפא לדו"ח, סיום הטיפול באירוע על ידי השוטר בריצקה היה בשעה 00:26 (כבר ביום 5.6.15).

6. מפאת חשיבותם של הדברים שצוינו בדו"ח הפעולה, אותו ערך השוטר בריצקה, נביא להלן את עיקרם במלואו:

...הגעתי למקום בעקבות דווח על ארבעה חשודים שפרצו לרכב מסוג יונדאי לבן שחונה בחוף טאיו בסמוך לחבר'ה שעושים מדורה. החשודים הגיעו עם רכב מסוג יונדאי לבן שמספרו 19-170-31, על פי מסוף שייך לחברת השכרה.

במקום חברתי למודיע ועל פי בקשתו רצה להישאר אלמוני... סיפר לי שראה רכב מסוג יונדאי לבן שעצר באמצע הכביש בצמוד לרכב יונדאי לבן שחונה בחניה מסודרת, מספר הרכב החשוד 19-170-31 (הרכב של נאשם 4 - ש.א.). ומהרכב ירד בחור קירח ולבוש שחורים פתח את הדלת של הנהג הוציא מהרכב דבר מה ואחרי זה ניגש לבגז' ופתח אותו וגם משם הוא הוציא דבר מה וניגש לרכב החשוד עלה עליו וברכב היו ארבעה חשודים בני מיעו(ו)טים והם נמלטו מהמקום. יש לציין שקצין תורן עלה מולי בקשר המשטרה ואמר לי ש... מי שנוהג ברכב הזה הוא חשוד העונה לשם סעדה זוהר (נאשם 4 - ש.א.)... מתגורר... (ב)יפו.

בשלב זה ניגשתי לחבורה שבסמוך לרכב הפרוץ ושאלתי האם יש למישהו מהם רכב מסוג יונדאי לבן שחונה כאן? ניגש אלי בחור העונה לשם מני (המתלון - ש.א.) ואמר לי "כן יש לי מה קרה?" ביקשתי ממנו שיתלווה אלי לרכב לצורך בדיקה. ניגשנו לרכב ושאלתי אותו האם הרכב

היה נעול ואם אתה נעלת אותו, מני ענה לי "כן אני זוכר שנעלתי אותו". פתחתי את הדלת הרכב תוך שמירה על ט.א. ומני מיד אמר לי חסר לי ארנק שהיה כאן (הצביע על הקונסולה המר(כ)זית בין ה(כ)יסאות איפה שהיה הארנק). פתחתי את דלת תא המטען של הרכב ומיד מני אמר לי "יאו חסר המחשב שלי לפטופ שחור של חברת לנובו", מיד ביקשתי ממני שייגש לתחנת בת ים לצורך הגשת תלונה ואני יצאתי לסריקות אחר הרכב החשוד לכיוון יפו.

במהלך הנסיעה על רחוב יפת מכיוון דרום לצפון זיהיתי את הרכב החשוד... ובו ארבעה חשודים, מיד דיווחתי בקשר המשטרה לניידות, בשלב זה אני בקשר עין רציף עם הרכב. הרכב נוסע בנסיעה איטית ופונה ימינה לרחוב בעל שם טוב ומגיע לפינת רחוב חב"ד, בשלב זה אני מבצע צפירה בכריזה וחוסם את הרכב החשוד ובכך שלא יוכל להמשיך בנסיעה. יצאתי מהניידת בילוש הזדהיתי כנדרש וביקשתי מהנהג שידומם את המנוע, הנהג רצה לצאת מהרכב אך אני מנעתי ממנו לפתוח את הדלת מחשש לבריחה, הודעתי לכל הארבעה שהם עצורים בגין פריצה לרכב וגניבה מרכב, אזקתי את שני החשודים שישבו מקדימה (נהג ונוסע).

לאחר כדקה לערך למקום הגיע צוות יס"מ וסייע לי בהפרדה של העצורים ובאזיקה של שני החשודים הנוספים שישבו מאחור ברכב החשוד. בשלב זה הוצאתי את הנהג מהרכב וצוות יס"מ הוציא את כל החשודים הנוספים ולקח עליהם אחריות.

בשלב זה התחלתי בחיפוש ברכב של החשודים בליווי נהג הרכב תוך שהוא מסתכל כל פעולה שלי ברכב. יש לציין לפני החיפוש ברכב שאלתי את הנהג של מי הרכב? הנהג ענה לי "שלי, אבל מושכר" שאלתי את הנהג כל מה שברכב שלך? הנהג ענה לי "אאהה כן". במהלך החיפוש ברכב פתחתי את תא הכפפות וזיהיתי שלט לרכב בצבע כהה/אפור ועל השלט כתוב alfa וכפתורים ועליהם אותיות באנגלית abcd. שאלתי את הנהג, של מי השלט? הנהג ענה לי "לא יודע".

לאחר מכן לאחר ניגשתי לכיוון תא המטען ופתחתי אותו, מיד זיהיתי מחשב נייד בצבע שחור כולל מטען, של חברת לנובו המחשב, בצמוד למחשב נמצא גם פלאפון שחור של חברת סמסונג. שאלתי את הנהג של מי כל הדברים האלה פה (התכוון)נתי למחשב ולפלאפון ומשקפי שמש בצבע לבן אדום) הנהג ענה לי "אני לא יודע של מי המחשב והפלאפון וכל הדברים האלה". בגלל התשובה הזאת ניגשתי שוב פעם לאזור התא הכפפות והוצאתי קופסה שחורה ובה משקפיים שאלתי את הנהג של מי זה הנהג ענה לי "לא יודע אך זה הגיע לכאן" בשלב זה תפסתי את כל הפרטים שצינתי בנוסף תפסתי גם מברג שחור שהיה בתא הכפפות. צוות יס"מ וצוות סיור סייע לי בה(עב)רת (ה)עצורים לתחנה (ר' דו"ח הפעולה ת/17. ההדגשות הוספו).

7. השוטר בריצקה ערך מספר דוחות נוספים, ובהם דו"ח תפיסה וסימון שבו מפורטים בין השאר פרטיהם של שני הטלפונים הניידים מושא כתב האישום, דהיינו: הטלפון שנגנב מהמתלון והאייפון (ר' ת/18). כמו כן ערך השוטר בריצקה את דוחות המעצר של כל הנאשמים (ר' ת/21א עד ת/21ד).

8. בחקירתו הראשית לפני התייחס השוטר בריצקה לשעה הרשומה ברישא לדו"ח הפעולה ת/17 - דהיינו: ציון שעת פתיחת האירוע כשעה 23:00 - והסביר כי זה אינו נתון שהוא עצמו ממלא אלא השעה שבה נפתח האירוע במוקד 100, וכדבריו: "זה יוצא שבלונה. אני לא בקיא במערכת הזו" (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 1). באופן דומה טען השוטר בריצקה כי השעה הנקובה בדוחות המעצר של

הנאשמים - שהינה השעה 23:05 - אף היא הוזנה באופן אוטומטי, כאשר דובר בתוכנה שהיתה חדשה בזמנו, וכיום הוא מקפיד על הזנה ידנית של השעה. עוד טען השוטר בריצקה כי מרגע שעת הגעתו לזירת העבירה ועד למעצרו של הנאשמים ביפו חלפו כעשרים דקות, כך שמעצרו של הנאשמים היה בשעה **"23:30 גג"** (שם, שורה 19).

9.

השוטר בריצקה נחקר על ידי ב"כ הנאשמים בחקירה שכנגד נמרצת, בשני עניינים עיקריים:

האחד, שאלת שעת מעצרו של הנאשמים, תוך מגמת ההגנה לטעון כי דובר בשעה מאוחרת מזו שנטענה על ידי השוטר בריצקה. זאת, על מנת לבסס את גרסת ההגנה שהועלתה בבית המשפט, כפי שעוד יובהר בהמשך הדברים.

השני, שאלת המידע שקיבל השוטר בריצקה אודות מספרם של החשודים שהיו ברכב. כזכור, בדו"ח ת/17 ציין השוטר בריצקה כי קיבל דיווח אודות ארבעה חשודים, והוא נחקר נגדית תוך מגמה להצביע על כך שלא מדובר בנתון שהתקבל מהמוקד או מהמודיע, אלא הוסק בדיעבד לאחר שברכב נתפסו ארבעת הנאשמים.

10.

ואולם, השוטר בריצקה עמד בעקביות על גרסתו בשני העניינים הנ"ל (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 ואילך):

באשר **לשעת מעצרו הנטענת של הנאשמים (23:30)** - השוטר בריצקה הבהיר כי מדובר בהערכה שלו (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 19), אך הוא חזר ועמד עליה, גם כאשר נטען כלפיו שהמעצר אירע מאוחר יותר, בשעה 24:00 (שם, עמ' 7 שורה 3).

לגרסת השוטר בריצקה דובר בפעילות מהירה מאוד שלו, וזאת החל מרגע הגעתו לחוף תאיו ועד לאיתור רכבו של נאשם 4, בו שהו הנאשמים, ביפו. לדבריו, זמן הנסיעה מחוף תאיו עד למקום בו הוא עצר את הנאשמים הוא **"דקות ספורות בנסיעה מבצעית"** (שם, עמ' 10 שורה 27 ואילך), בפרט בהתחשב בשעה המאוחרת. עוד הוסיף השוטר בריצקה כי הוא נסע לכיוון שנסע משום ש"בדרך כלל מתחבאים בבית" (שם, שורה 29).

באשר **למספר החשודים שדווח על ידי המוקד לשוטר בריצקה** - כזכור ארבעה, על פי האמור בדו"ח ת/17 - השוטר בריצקה חזר וטען כי זה היה הדיווח שקיבל. השוטר בריצקה עמד על גרסתו זו גם כשהוטח בו תיזת ההגנה, שלפיה הדברים נרשמו רק על סמך המידע שבדיעבד, דהיינו העובדה שברכב נתפסו ארבעה, וגם כשהוטח בו כי - לפי שיטת ההגנה - המודיע מסר אחרת (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 29 ואילך; עמ' 8 שורה 16 ואילך).

11.

יתר ראיות המאשימה הוגשו כאמור ללא התנגדות, ולהלן נתייחס לעיקריהן. לעניין המודיע הוגשה הן שיחתו הטלפונית של המודיע עם מוקד 100 (ר' הדיסק ת/1א והתמליל ת/1ב) והן ההודעה שמסר המודיע במשטרה (ת/2). יוטעם כי הודעתו של המודיע נמסרה ביום 6.6.15, כיומיים לאחר האירוע, וניכר בה כי המודיע כבר אינו זוכר את פרטי האירוע המדויקים, או שאינו רוצה למסור אותם מחשש פן יבולע לו (בהקשר אחרון זה ר' המזכר שערך גובה ההודעה, ת/3, אודות חשדותיו של המודיע לשלום ולשלום משפחתו ועקב כך חוסר רצונו למסור פרטים של ממש).

12.

מכל מקום, בהודעתו האמורה סיפר המודיע כי הוא היה בחוף תאיו **"בסביבות השעה 22:30"**, בעת שחייג למשטרה, וראה **"בחור קירח בריא, לא זוכר מה לבש, פותח רכב, לא זוכר איזה**

ראיתי אותו פותח את האוטו, נראה לי חשוד כי הוא פתח מהר את הבגז' והוציא משהו משם והוא נכנס לרכב אחר, לא זוכר איזה רכב זה היה, זה היה הרכב שדיווחתי עליו למוקד המשטרה. המודיע גם לא זכר את מספר הרכב החשוד, וציין כי מסר אותו למשטרה. המודיע נשאל **"ראית עוד חשודים"**, והשיב לכך בשלילה, אך לא לגמרי ברור ההקשר שבו נאמרו הדברים (ר' בהודעה 2/ת).

13. פרטים רבים יותר מופיעים בשיחה למוקד 100, בה דיווח המודיע למשטרה בזמן אמת אודות מה שראו עיניו. המודיע, שניכר כי חשש מעצם הדיווח וביקש מיד בתחילת השיחה להישאר בעילום שם, סיפר כי הוא נמצא בחוף תאיו. המודיע דיווח אודות **"זוג אה... היו נראה לי, אני לא רוצה סתם אה... נראה לי ערבים"** (ר' 1/ת1ב, עמ' 1 שורה 18), אשר פרצו לרכבו של המתלונן. לדבריו, אחד מהם לקח משהו מפנים הרכב והשני מתא המטען. או אז הגיע אליהם במהירות רכבו של נאשם 4 (המודיע מסר את מספר הרישוי) ואסף אותם.

14. המשך השיחה התנהל כלהלן:

מוקדנית: והם נסעו לאיזה כיוון?

מודיע: אה... יונדאי לבן, הם עדיין מסתובבים, אני רואה הם הולכים וחוזרים הנה עכשיו ראיתי עוד הפעם. רגע, רגע, רגע, נראה לי הוא עולה לאוטו שנייה יכול להיות שאני טועה עכשיו ב... זה.

מוקדנית: הם נוסעים הלך ושוב?

מודיע: כן, כן, חכי רגע יכול להיות שזה חבר שלו והוא מעלה אותו. חכי, אל תסתכלי לאה (אשתו של המודיע - ש.א.), אל תסתכלי. שנייה. הנה הוא מחפש מכוניות אחרות. הבחור מחפש מכוניות אחרות. כן, כן, הבחור מחפש מכוניות אחרות, תקשיבי, הלו... (ר' 1/ת1ב, עמ' 2 שורה 29 ואילך).

15. בהמשך ציין המודיע כי הוא חושב שהבחור הנוסף **"קלט אותנו"** ותיאר אותו כ**"בחור קירח עם בגדים שחורים נראה לי"** (ר' 1/ת1ב, עמ' 3 שורה 2; שם, שורה 16).

16. בהקשר לרכוש שנתפס הוגש דו"ח פעולה, שערך השוטר מאור אבינועם, בו הוא תיאר כיצד השתמש בשלט כדי לפתוח את רכבו של המתלונן (ר' 5/ת5). כמו כן הוגשה הודעתה של גב' בגדסריאן, הבעלים של האייפון. גב' בגדסריאן זומנה למשטרה בעקבות תפיסת האייפון. בהודעתה היא מסרה כי כשלושה חודשים קודם לכן, ביום 11.2.15, סיפר לה בעלה כי האייפון נגנב מהמשאית בה הוא עבד בחלוקת סחורה, וזאת בעת שפרק סחורה בבת ים בקיוסק הצמוד למסעדת "טל בורגר" (ר' בהודעתה 6/ת6). בנוסף, בהקשר לתיאורם של הנאשמים ואופן לבושם, הוגשו צילומים של נאשמים 1 ו-3 (ר' לוחות הצילומים 7/ת7א ו-7/ת7ב, שנערכו לאחר מעצמם. ר' גם המזכר 22/ת22, בעניין נאשם 4).

17. עוד הוגשו מטעם המאשימה ההודעות שנגבו מארבעת הנאשמים. יאמר מיד, כי הלכה למעשה סירבו הנאשמים כולם לשתף פעולה בחקירותיהם ולמסור תשובות של ממש לשאלות אותן נשאלו, למעט נאשם 1 שמסר גרסה חלקית בחקירתו הראשונה.

18. חקירתו הראשונה של נאשם 1 נערכה מספר שעות לאחר מעצרו (ביום 5.6.15 בשעה 05:16 -

ר' ברישא להודעה (ת/8), ובה מסר נאשם 1 כלהלן:

...אני קורא עברית ודיברתי עם עורך דין. קודם כל, מה שתפסתם ברכב זה לא ענייני כי הרכב לא שלי, שנית, אם יש הוכחה שאני פרצתי ותגיד לי איפה זה בבת ים, תגיד שאתה לא רוצה להגיד לי איפה זה בבת ים, ואני לא יודע על מה אתה מדבר.

ש: איפה ישבת ברכב?

ת: ליד הנהג מקדימה.

ש: איך אתה נראה ומה אתה לובש?

ת: חולצה שחורה, שורט כחול, נעלי אצבע. אני רזה, שיער קצוץ (הנ"ל כהה עור, לובש חולצה שחורה עם פס בהיר מקדימה לרוחב עם כיתוב באנגלית Don't ולא ברור ההמשך, מכנס קצר כחול, מעט זיפי זקן ושיער קצוץ קצוץ עם מעט מעט קוצים, הנ"ל אפשר להגיד בריא גוף (ר' גם לוח הצילומים ת/7א - ש.א.)).

ש: פרצת לרכב אתמול בערב?

ת: חס וחלילה.

ש: נגעת במשהו שנתפס ברכב?

ת: לא יודע, לא זוכר, אבל לא נראה לי. תלוי איפה זה נתפס, אם זה לידי, אם לא, אבל אני לא זוכר.

ש: השלט הזה שאני מראה לך, מוכר לך, ראית אותו?

ת: לא.

ש: נגעת בו?

ת: לא.

ש: אני אומר לך שראו אותך פורץ לרכב בבת ים, וגונב משם רכוש מה תגובתך לכך?

ת: מה אתה אומר, אז תביא לי הוכחה שאני פרצתי לרכב וקח את מה שאתה רוצה, מה שאתה אומר יקרה.

ש: עם מי היית ברכב בו נעצרת?

ת: עם מי שנעצר איתי.

...

ש: מאיפה לאיפה נסעתם?

ת: אני מהבית לטל בורגר מטל בורגר בדרך הביתה עצרו אותנו. ויש לך בטיילת מצלמות ואתה יכול לבדוק אותנו.

ש: איפה זה טל בורגר?

ת: איפה מלון חופים. על בן גוריון.

ש: ועצרתם לפני זה או אחרי זה באיזה שהוא מקום?

ת: לא. היה איתנו באוטו 2 מנות של אוכל של טל בורגר שזה מוכיח שהיינו שם.

ש: ונגיד והייתם שם, מה זה אומר שלא יכולתם לפרוץ? יכולתם לפרוץ לפני זה או אחרי זה, מה זה קשור?

ת: לא, אז אני מה שאני אומר לך שלא פרצנו לכלום.

...

ש: עוד משהו להגיד?

ת: לא יודע על מה אתה מדבר, יצאתי מהבית הלכתי לאכול, עצרתם אותי. אין לי מה להוסיף. זה הכל (ר' ת/8, שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

19. ביום 8.6.15 בשעה 12:51 נחקר נאשם 1 בשנית, אך סירב לענות על כל שאלה בקשר לאירועים דנא, בטענה ש"נתתי חקירה" (ר' בהודעה ת/9). בשעה מאוחרת יותר באותו היום (ביום 8.6.15 בשעה 16:42) נחקר נאשם 1 בשלישית. גם בחקירה זו סירב נאשם 1 להשיב לשאלות שהופנו אליו, מאותו הטעם. כשהוטח בנאשם 1 כי בעניין האייפון הוא לא ענה לשאלות, הוא בכל זאת התמיד בשתיקתו, הגם שכשנשאל מה הקוד של האייפון הוא השיב כי ימסור אותו "רק אם השופט רוצה אותו", וזאת על מנת שהחוקרים לא יחטטו בדבריו האישיים (ר' ת/10, שורה 12 ואילך).

20. נאשם 2 נחקר לראשונה בסמוך לאחר מעצרו (ביום 5.6.15 בשעה 04:46). לאחר שהתייעץ עם עורך דין אמר נאשם 2, בתחילת החקירה, "אתה פה הולך להלביש לי תיק במשהו שאני לא קשור בו, כולה נסענו לאכול אצל טל בורגר וחזרנו הביתה, ומעכשיו אין לי מה לדבר איתך" (ר' ת/11, שורה 2). לאחר מכן מילא הנאשם 2 פיו מים, חרף שאלות קונקרטריות שהוטחו בו, וכך עשה גם בחקירתו הנוספת (ר' ת/12 מיום 8.6.15).

21. נאשם 3 לא אמר דבר כלשהו בשתי חקירותיו (ביום 5.6.15 וביום 8.6.15) ופשוט שתק ולא ענה. בנוסף, הוא סרב לחתום על הודעותיו (ר' ההודעות ת/13 ות/14). באופן זה נהג בחקירותיו גם נאשם 4, שאף הוא נחקר הן ביום 5.6.15 והן ביום 8.5.15 (ר' ההודעות ת/15 ות/16).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

22. מטעם ההגנה העידו הנאשמים עצמם בלבד. כפי שצוין בפתח הדברים, נאשמים 1 עד 3 הכחישו כל קשר לביצוע העבירות שבהן הם הואשמו, בעוד שנאשם 4 שינה טעמו - ביחס לעמדתו בחקירתו במשטרה - והודה בכל המיוחס לו למעט בעניין האייפון.

(1) עדותו של נאשם 1:

23. נאשם 1 תיאר בחקירתו הראשית את מעשיו באותו הלילה כלהלן:

עמוד 7

ת. הייתי בבית. התקשר אלי מוחמד ושאל איפה אני, שאל אם אני רעב והוא אמר שאבוא לאכול. הוא ותאקי באו אלי ברגל. יצאנו לכיוון יפת לאכול בפיצה רומא. פתאום זוהיר (נאשם 4 - ש.א.) עבר עם האוטו ואמר שהוא הולך לאכול בטל-בורגר, בבת ים. שלושתנו (נאשמים 1 עד 3 - ש.א.) עלינו לרכב שלו, ונסענו לבת ים. אכלנו שם ובחזרה עצרו אותנו.

ש. באיזה שעה זה היה?

ת. לא זוכר. בערך בשעה 23:00, 23:30.

ש. פרצת לרכב?

ת. לא.

ש. ידעת שזוהיר מחזיק משהו בבגז?

ת. איך אני אדע, אני אעשה לו חיפוש באוטו? (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 30 ואילך).

24. בחקירתו הנגדית התקשה נאשם 1 במסירת פרטים מדויקים אודות קורותיו באותו הערב. כשנשאל על כך שבהודעה ת/8 אמר שנסע מהבית לטל בורגר, הוא השיב "יפו זה הבית. אם היו שואלים אותי בדיוק מאיפה הייתי אומר" (ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 21; לציטוט הדברים שמסר בהודעה ת/8 ר' בפסקה 18 דלעיל). כשנשאל נאשם 1 מדוע לא מסר שהשלושה - דהיינו נאשמים 1-3 - הלכו ברגל לפיצה רומא, הוא השיב שלא נשאל על כך.

25. נאשם 1 לא ידע לומר מה אכל בטל בורגר, הגם שטען כי באותו היום יכול היה למסור זאת. כשנשאל מדוע שתק בהמשך הדברים, ולא השיב לשאלות שנשאל, השיב נאשם 1 כלהלן:

...חקירה אני נותן מה ששאלו אותי, וזהו. נגמר. אני לא צריך להגיד פה ופה, שאם בטעות אומר משהו, אז יגידו שאמרתי בחקירה... (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 22).

26. לבסוף נחקר נאשם 1 נגדית אודות האייפון וטען כי הוא שלו. יחד עם זאת, נאשם 1 לא הציג קבלת רכישה בעניין האייפון, לא ידע לומר כמה שילם עליו או היכן רכש אותו. נאשם 1 אף לא ידע לומר מתי רכש לטענתו את האייפון, ולשאלה בעניין זה השיב: "לא זוכר בדיוק. כמה חודשים" (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 4).

(2) עדותו של נאשם 2:

27. נאשם 2 סיפר בחקירתו הראשית כדלקמן:

ש. תתייחס לשעות הרלבנטיות של האירוע. מה עשית בשעות הלילה, כשהיית עם החברים שלך?

ת. הייתי בבית. התקשרתי למוחמד (נאשם 3 - ש.א.), רציתי לאכול. הוא התקשר לשריף (נאשם 1 - ש.א.). הלכנו לשריף הביתה. נסענו לכיוון יפו. ראינו את זוהיר (נאשם 4 - ש.א.) איפה שפיצה "רומא", זה ברח' יפת. כמה ימים לא ראינו אותו, שאלנו מה נשמע. הוא אמר שהוא נוסע לטל-בורגר לאכול. אכלנו שם, ואז

עמוד 8

כשחזרנו עצרו אותנו. זה מה שקרה.

ש. איך הלכתם לפיצה רומא?

ת. ברגל.

ש. אתה פרצת?

ת. לא.

ש. מה לבשת?

ת. חליפה זוהרת... (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 13 ואילך).

28. בחקירתו הנגדית טען נאשם 2 כי בדרך חזרה מטל בורגר נעצרו הנאשמים. כשנשאל מתי היה הדבר, השיב נאשם 2: "לא זוכר. בשעות הלילה. 23:00-24:00. לא זוכר מדויק" (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 8). כשנשאל נאשם 2 אם הנאשם הם חברים טובים, הוא השיב: "מכירים מיפו. 'שלום שלום'" (שם, שורה 10).

(3) עדותו של נאשם 3:

29. נאשם 3 תיאר בחקירתו הראשית את מעשיו באותו הלילה כלהלן:

ש. מה עשית באותו לילה, בסביבות 23:00?

ת. הלכתי עם תאקי (נאשם 2 - ש.א.) לשריף (נאשם 1 - ש.א.). הלכנו ברגל, בדרך לפיצה "רומא". ראינו את זוהיר (נאשם 4 - ש.א.). שאלנו אותו לאן הולך והוא אמר לטל-בורגר. הלכנו איתו לשם. אכלנו. בדרך חזרה עצרו אותנו (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 28 ואילך).

30. בחקירתו הנגדית אישר נאשם 3 כי את הגרסה אודות טל בורגר העלה לראשונה בבית המשפט. כשהוטח בנאשם 3 כי במשטרה הוא לא מסר את הדברים משום שטרם הספיק לתאם גרסתו עם האחרים, הוא הכחיש את הפרופוזיציה (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 21).

31. באשר לטיב חברותו עם נאשם 4 טען נאשם 3: "ככה ככה" (שם, שורה 25), והוסיף כי לא ראה אותו זמן רב לפני כן. בחקירתו החוזרת התבקש נאשם 3 להסביר את השימוש שעשה בזכות השתיקה והשיב כי פחד שכן: "לך תדע מה יגידו, יגידו אני המניאק. אני ארצח שם" (שם, עמ' 18 שורה 12).

(4) עדותו של נאשם 4:

32. כאמור, נאשם 4 הודה לפניי בהשתתפות ביצוע ההתפרצות מושא כתב האישום. יחד עם זאת, גרסתו - שנפרסה לפניי במלואה רק בחקירתו הראשית - היתה מקוטעת למדיי, כלהלן:

ש. אתה באותו לילה, האוטו היה איתך?

ת. נכון.

ש. היית בחוף בת ים, תאיו?

- ת. נכון.
- ש. עם מי היית בחוף תאיו?
- ת. היו איתי שני חבר'ה, שבדרך מבת ים ליפו הורדתי אותם. לא יכול להגיד איפה הורדתי אותם, כי זה לא רלבנטי. הם נסעו לשלום ואני המשכתי הלאה.
- ש. מי היה איתך באות ערב?
- ת. לא יכול להגיד. אני לא אומר מי היה איתי.
- ש. אתה ירדת פיזית מהאוטו וגנבת מהאוטו?
- ת. היו איתי עוד שני חבר'ה. אני לא יכול להגיד מי. שתי החבר'ה האלה היו איתי ועשו דבר שלא יעשה.
- ש. אתה יודע מה הם עושים, היית איתם?
- ת. אני הסעתי אותם.
- ש. חלק מהדברים שנגנבו לא נמצאו. חלק מהדברים היו בתוך האוטו. היה בתוך האוטו גם שלט. מה זה השלט הזה?
- ת. זה היה שלט של האוטו שחבר אחד שהיה איתי שיחק עם זה וזה פתח כמה מכוניות.
- ש. זה לא פותח את כל המכוניות?
- ת. זה פתח אוטו אחד או שניים. הורדתי אותם באיזה מקום והם גנבו.
- ש. שאר הנאשמים מספרים שאספת אותם מפיצה רומא. כמה דקות לוקח לנסוע מחוף תאיו ליפו? 5 דקות?
- ת. כן. יש מצבים שזה לוקח יותר זמן.
- ש. כמה זמן לקח לך?
- ת. בערך 5 דקות. לפני שלקחתי אותם, הורדתי את שני החבר'ה. נסעתי ביפת, עברתי ליד פיצה רומא. אני יותר חבר של תאקי ושריף. מוחמד הוא יותר חבר שלהם.
- ש. נסעתם לאכול?
- ת. כן. הייתה אחלה ארוחה. אני זוכר מה אכלנו.
- ש. השוטר שעצר אותך שאל אותך של מי הדברים באוטו?
- ת. מי שאל? לא שאלו אותי.
- ש. השוטר אומר שהוא שאל אותך. למה אמרת שהם לא שלך?
- ת. פחדתי.
- ש. עכשיו אתה מודה שהיית חלק ממי שפרץ למכונית שם?

ת. אני מסביר שאני הייתי באוטו. היו איתי שני חברים שהיו איתי באוטו. כן זה האוטו שלי, ואני הייתי הנהג (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 23 ואילך. ההדגשות הוספו).

33. בחקירתו הנגדית נשאל נאשם 4 על התמיהה הברורה למדי העולה מגרסתו, דהיינו: שאם יתר הנאשמים הם חבריו ואינם מעורבים בהתפרצות, מדוע לא סיפר את הדברים לאלתר על מנת למנוע מהם מעצר שווא ואישום שווא. נאשם 4 השיב לתמיהה זו באופן הבא: **"את האמת, בהתחלה שעצרו אותנו לא ידעתי על מה עוצרים אותנו"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 18), הגם שכזכור הודה שהיה שותף להתפרצות, שאירעה בסמוך לפני המעצר, ועל כן לא ברור כיצד ה"אמת" היא שלא ידע על מה נעצר.

34. נאשם 4 נשאל עוד על לוח הזמנים של האירועים לפי גרסתו, אך לא נתן תשובות ברורות, הגם שטען כי הארבעה ישבו בטל בורגר במשך כשעה (וכדבריו: **"האמת? היינו שם קרוב לשעה"** - ר' בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 4). בחקירה חוזרת ביקש הסניגור מנאשם 4 לדייק בזמנים, אך הוא לא הצליח לעשות כן, גם כשהסניגור אמר לו שלאור מועד ההתפרצות אין זה הגיוני שהארבעה ישבו בטל בורגר במשך כשעה (ר' במיוחד בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 29).

ד. דין והכרעה:

35. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי - דהיינו: השוטר בריצקה והנאשמים - והתרשמתי מהן, וגם עיינתי במוצגים ובהודעות שהוגשו לפניי וקראתי את טיעוני ב"כ הצדדים בסיכומיהם שהוגשו בכתב, אני קובע כי אשמתם של הנאשמים הוכחה לפניי כנדרש וכדבעי. מדובר בקביעה המבוססת הן על ההתרשמיות מן העדויות לפניי והן על שיקולים של סבירות, היגיון ושכל ישר; והכל כפי שיפורט להלן.

36. כפי שהובהר בפתח הדברים, גדר המחלוקת בין הצדדים לפניי הינו מצומצם עד מאוד. בא-כוחם המלומד של הנאשמים, בתבונתו, לא חלק על אותן ראיות חד משמעיות, הן באשר לעצם ההתפרצות והגניבה והן באשר להשתתפותו של נאשם 4 בביצוע עבירות אלה, ומיקד את עיקר ההגנה בשאלת אחריותם של נאשמים 1-3 בלבד. לשיטתו, הגם שהמאשימה הוכיחה כנדרש את עבירות ההתפרצות והגניבה ואת השתתפותו של נאשם 4 בביצוען, אין בראיות המאשימה כדי להוכיח את אשמתם של יתר הנאשמים, אשר נקלעו לתיק דנא שלא בטובתם אך ורק משום שנתפסו יחד עם נאשם 4 ברכבו.

37. ואולם, חרף חריפותו של הטיעון אין בידי לקבלו. אמנם נכון אני להניח - כטענת ההגנה - שבמקרה דנא לא ניתן להרשיע את נאשמים 1-3 מכוח חזקת ה"החזקה התכופה" בלבד; ודומה כי אין צורך להאריך כאן בדבר (לדין בחזקה זו ר' ת.פ. 31456-06-13 **מדינת ישראל נ' חאמד** (2013), בפסקה 18 ואילך להכרעת הדין). יחד עם זאת, במקרה דנא מתקיים מצרף של ראיות ונסיבות המצביע - באופן חד משמעי - על כך שנאשמים 1-3 הם הם שותפיו של נאשם 4 לעבירות; להבדיל משותפים אלמונים-מסתוריים, שפרטיהם לא נמסרו.

(1) הראיות שהובאו והנסיבות המפלילות שהוכחו בעניין ההתפרצות והגניבה:

(א) הדיווח הראשוני אודות ארבעה חשודים:

38. בדיווח הראשוני למוקד 100 דובר על ארבעה חשודים. כך מופיע, ומפורשות, ברישא לדו"ח הפעולה של השוטר בריצקה (ר' ת/17. לציטוט הדברים ר' בפסקה 6 דלעיל). כך גם עולה משיחת המודיע למוקד. בתחילת השיחה המודיע אמנם דיבר על זוג גברים חשודים, שביצעו התפרצות לרכב ואחר כך חברו לרכבו של נאשם 4 - דהיינו: על שלושה מעורבים בלבד - אך בהמשך הדיווח הזכיר המודיע חשוד נוסף (ר' בפסקה 14 דלעיל); ואין מקום לקבל את תיזת ההגנה בסיכומיה, שלפיה אותו חשוד נוסף הוא אחד מהשניים שאזכרו בתחילה.

39. אכן, בהודעה שמסר המודיע במשטרה - כעבור כיומיים (ר' ההודעה ת/2) - הוא מסר פרטים חלקיים בלבד, ואף במקום מסוים השיב בשלילה לשאלה אם ראה "**עוד חשודים**". יחד עם זאת, הדברים נאמרו על רקע חשש וחוסר רצון בולט לשתף פעולה עם המשטרה (ר' בפסקה 11 דלעיל). בנוסף, בהקשר זה של מספר החשודים שדווח, יש להדגיש את שני אלה: **ראשית**, אף לפי גרסת ההגנה, בזירת האירוע נכחו שלושה מעורבים (נאשם 4 ושני מעורבים אלמונים נוספים). ממילא אין זה ברור למה בדיוק התכוון המודיע בדבריו הנ"ל, שהרי אליבא דכולי עלמא בזירה היה יותר מחשוד אחד. **שנית**, הדיווח למוקד 100 - שהוגש לפניי במלואו, הן בהקלטה והן בתמליל - הינו דיווח בזמן אמת, ללא כל "עיבוד" שבדיעבד, ועל פני הדברים ניכר בו כי הוא אותנטי לחלוטין.

40. ואם לא די בכל אלה, השוטר בריצקה ציין כאמור, בדו"ח הפעולה שערך, כי הוא קיבל דיווח על ארבעה חשודים. בחקירתו הנגדית של השוטר בריצקה הוטח בו כי מדובר במעין "התאמה שבדיעבד" למספר החשודים שנעצרו, אך הוא דחה בתוקף את הטענה ולא הובאה לפניי אינדיקציה ראיתית ממשית כלשהי לביסוסה. יתר על כן, אין זה סביר להניח שהשוטר בריצקה בדה את הדברים האמורים מליבו, בבחינת יש מאין, ורשם בדו"ח הפעולה דיווח שכלל לא התקבל; בפרט כאשר הדברים שהוא כתב מתיישבים עם העולה מהקלטת שיחת המודיע למוקד 100. בהקשר זה גם לא למותר לציין עוד, כי בעדותו עשה השוטר בריצקה רושם של שוטר הבקיא בעבודת שטח משטרתית, ועדותו מקובלת עליי.

המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, שהדיווח הראשוני אודות ההתפרצות והגניבה כלל דיווח אודות ארבעה חשודים.

(ב) לוח הזמנים והשתלשלות האירועים:

41. מחד גיסא, כעולה מדו"ח הפעולה של השוטר בריצקה, הדיווח על האירוע נפתח בשעה **23:00**, וממילא ברור שזוהי השעה בה אירעה ההתפרצות. מאידך גיסא, על פי עדותו של השוטר בריצקה לפניי, הוא עצר את הנאשמים בערך בשעה **23:30**, וזאת לכל המאוחר.

42. שורת ההיגיון מחייבת אפוא שגרסת ההגנה היא פשוט בלתי אפשרית. במה דברים אמורים. כזכור, על פי גרסת ההגנה נאשם 4 השתתף בהתפרצות - בחוף תאיו בבת ים - בתור נהג של שני מבצעים-אלמונים. לאחר ההתפרצות והגניבה הסיע נאשם 4 את זוג האלמונים מבת ים לכיוון יפו, והוריד אותם מהרכב במקום אותו סירב לציין. בהמשך הדברים פגש נאשם 4 באקראי בנאשמים 1-3, ונסע עימם לאכול בטל בורגר בבת ים. בטל בורגר ישבו הנאשמים לאכול, לגרסת נאשם 4 במשך כשעה. רק לאחר מכן חזרו הארבעה ליפו, ברכבו של נאשם 4, ורק שם הם נעצרו על ידי השוטר בריצקה.

43. פשיטא, כי אין כל אפשרות מעשית שהסיפור המורכב הנ"ל אירע בפרק זמן כמחצית השעה, וזאת גם אם תתקבל טענת ההגנה המאולצת-משהו לפיה אין לקבל את דברי נאשם 4 באשר למשך הזמן בו ישבו הנאשמים בטל בורגר (ר' בסעיף 52 לסיכומי ההגנה). על רקע זה ניסה ב"כ הנאשמים לשכנע כי, בפועל, פרק הזמן שחלף בין ההתפרצות לבין מעצר הנאשמים היה ארוך בהרבה. מחד גיסא הפנה ב"כ הנאשמים להודעתו של המודיע, בה צוין כי הוא היה בחוף תאיו "**בסביבות השעה 22:30**" (ר' בפסקה 12 דלעיל). מאידך גיסא טען ב"כ הנאשמים כי גרסתו של השוטר בריצקה לעניין שעת מעצרו של הנאשמים אינה סבירה, והמעצר נעשה בשעה 24:00 בקירוב.

44. ואולם, אין בידי לקבל את הדברים. לעניין **שעת האירוע** יש לקבל את המועד המצוין בדו"ח הפעולה של השוטר בריצקה (ת/17), דהיינו: 23:00. שעה זו אינה נסתרת בדברי המודיע בהודעתו, שנאמרו בקירוב בלבד, כאשר כזכור מדובר בהודעה שנמסרה רק יומיים לאחר המעשה ובחוסר חשק רב. לעניין **שעת המעצר**, מקובלת עליי, כאמור, עדותו של השוטר בריצקה. יש להדגיש, כי לשעת המעצר לה הוא טען (23:30 לערך) ישנה תמיכה של ממש בעובדה שהטיפול באירוע הסתיים כבר בשעה 00:26; וזאת רק לאחר שהנאשמים נעצרו, נלקחו לתחנת בת ים, ובתחנה נערך דו"ח פעולה והמוצגים שנתפסו בחזקתם סומנו. עדותו של השוטר בריצקה, שלפיה הנאשמים נעצרו בשעה 23:30, מתיישבת אם כן גם עם מכלול נסיבות העניין.

(ג) גרסאותיהם הכבושות והבלתי הגיוניות של הנאשמים:

45. לנסיבות ולראיות שפורטו בהרחבה לעיל מצטרפות גרסאותיהם של הנאשמים עצמם, שהינן גם כבושות וגם בלתי הגיוניות. ייאמר מיד, כי עדויותיהם של הנאשמים בבית המשפט לא עשו רושם חיובי ודומה היה כי הם מגלים טפח ומסתירים שניים. נאשם 4 הרחיק לכת במיוחד, העיד באופן מבולבל ולא קוהרנטי, ואף לא היסס לומר דבר והיפוכו כמעט בעת ובעונה אחת (ר' הכחשתו כי כשנעצר נשאל של מי הרכוש הגנוב, ומיד לאחר מכן - לאחר שהוטח בו כי כך אומר השוטר - כיצד שינה טעמו וטען כי לא השיב לשאלת השוטר משום שפחד. לציטוט הדברים המלא ר' בסוף פסקה 32 דלעיל). לא קיימת, אפוא, סיבה מבוררת לקבלת גרסאותיהם הכבושות של הנאשמים ולקביעת ממצאים על פיהן.

46. הסבר ההגנה לכבישת הגרסאות הוא בחששם של הנאשמים - ובמיוחד של נאשם 4 - מנחת זרועם של עבריינים מסוכנים. הגם שבנסיבות מסוימות ניתן לקבל הסבר כזה, הוא אינו רלוואנטי בענייננו מהטעם הפשוט שאין בגרסאותיהם הכבושות של הנאשמים משום הפללה כלשהי של אדם (ידוע) כלשהו. לפיכך, אם מה שמנע מהנאשמים למסור את גרסאותיהם היה החשש מהפללתם של אחרים, לא ברור מדוע לא יכלו הנאשמים למסור גרסאות אלה לאלתר, מיד עם מעצרו; בפרט כאשר הוטחו בהם חשדות חמורים.

47. דברים אלה נכונים במיוחד בעניינם של נאשמים 1-3, שעל פי טענתם לא היו מעורבים בעבירה כלשהי ועל כן לגישתם כלל לא יכלו להפליל מאן דהוא כלשהו, גם לו רצו. בעניין נאשמים אלה ראוי גם להזכיר את הסברו התמוה-במיוחד של נאשם 3, שלפיו הוא פחד לדבר בחקירתו משום ש"**יגידו אני המניאק**", דהיינו (בעגה) שיאמרו כי הוא המלשן (לציטוט הדברים ר' בפסקה 31 דלעיל). פשיטא, כי נוכח גרסתו דהיום של נאשם 3 - גרסה תמימה לחלוטין, שלפיה הוא לא השתתף בעבירות דנא ואף לא היה עד לביצוען - מדובר באמירה מחשידה עד מאוד, שכן לא ברור על מה הוא היה יכול להלשין.

48. הנאשם היחיד שהואיל למסור גרסה של ממש במסגרת חקירת המשטרה היה נאשם 1, הגם שבחקירתו הראשונה בלבד. מעבר לכך שנוכח גרסתו דהיום, התמימה לחלוטין, לא ברור מדוע בחר נאשם 1 לשתוק בחקירותיו הנוספות, חשוב לציין כי גרסתו הראשונה הנ"ל אינה עולה בקנה אחד עם גרסאות הנאשמים בעדויותיהם לפניי. כזכור, נאשם 1 מסר בהודעתו הראשונה כי עובר למעצר הוא יצא מביתו, וזאת בשני מקומות שונים בהודעה (ר' בהודעה ת/8, המצוטטת בפסקה 18 דלעיל). כל פרטי הסיפור של מפגש תחילי עם נאשמים 2-3, הליכה ברגל לפיצה "רומא", ורק לאחר מכן מפגש אקראי (כנטען) עם נאשם 4 ונסיעה ברכבו לבת ים, לטל בורגר, אינם מופיעים בהודעה זו. מדובר בפרטים אשר בנסיבות העניין הם חשובים ומהותיים, ונאשם 1 לא סיפק בעדותו לפניי הסבר של ממש להשמטת מגרסתו במשטרה.

49. בנוסף, בגרסתו של נאשם 4 - שכאמור נמסרה רק במהלך עדותו לפניי - אף בולט חוסר ההיגיון הפנימי; וזאת במספר היבטים מצטברים:

ראשית, נאשם 4 תיאר את עצמו כשותף זוטרי להתפרצות, בכך שהיה רק הנהג שהסיע ברכבו את המבצעים העיקריים לזירת העבירה וממנה. ואולם, אם אמנם כך היה הדבר, לא ברור מדוע שלל ההתפרצות - רכוש גנוב רב ערך - הושאר דווקא ברשותו של נאשם 4, וזאת לאחר שהמבצעים העיקריים לשיטתו ירדו מן הרכב.

שנית, מכל מקום, לאחר שהרכוש הגנוב - שנגנב זה עתה - הושאר ברכבו של נאשם 4, ברי כי נוצר מצב דברים שבו כל העולה לרכב באותה העת עשוי להיחשד במעורבות בהתפרצות ובגניבה. לא ברור אפוא מדוע נאשם 4 מיד העלה לרכבו דווקא את חבריו - נאשמים 1-3 - ובכך חשף אותם לסיכון של חקירה ומשפט בגין חשדות פליליים חמורים, לטענתו על לא עוול בכפם.

ושלישית ולבסוף, אם כבר נאשם 4 העמיד את חבריו במצב דברים בעייתי זה, מדוע כשהם נעצרו הוא לא נחפז לגלות למשטרה - מיד ולאלתר - כי הם לא היו אלא נוסעים תמימים ברכבו ועל כן יש לשחררם; אלא תחת זאת בחר דווקא לשתוק ולמלא פיו מים.

כמעט אין צריך לומר, כי התנהלותו זו של נאשם 4 - ששתק ורק לאחר שנוכח שהראיות נגדו הן חד משמעיות החליט, אם להשתמש בעגה מקובלת, "לקחת את התיק עליו" - היתה התנהלות בעייתית ביותר. אם גרסתו של נאשם 4 הינה אמנם גרסת-אמת, הרי שמשמעות הדברים היא כי הוא גרם לחבריו - ששניים מהם הוא עצמו הגדיר כחברים של ממש - נזק רב ומיותר, הן במעצר והן בהעמדה לדין בעבירות חמורות, על כל המשתמע מכך.

(ד) סיכום הראיות שהובאו והנסיבות המפלילות שהוכחו בעניין ההתפרצות והגניבה:

50. העולה מכל המקובץ הוא כי, במקרה דנא, מכלול הנסיבות שהוכחו מצביע, ובאופן חד משמעי, שארבעת הנאשמים הם אלה שביצעו את עבירות ההתפרצות והגניבה. כאמור, ארבעה חשודים נצפו בזירת העבירה, כשהם מסתלקים מהמקום ברכבו של נאשם 4, וארבעת הנאשמים נתפסו באותו הרכב זמן קצר לאחר מכן, כשברכב מצוי הרכוש שנגנב בהתפרצות. עוד יש לציין כי אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי עבירות ההתפרצות והגניבה אכן בוצעו במקום ובזמן הנטענים, כי נאשם 4 היה שותף להן וכי מבצעי העבירות הסתלקו מהזירה ברכבו של נאשם 4. לפיכך - ובהתחשב בכל הראיות והנסיבות שפורטו לעיל - אין כל אפשרות לקבל את גרסת ההגנה שלפיה הפורצים היו צמד אלמונים, אותם הוריד

נאשם 4 בחופזה מרכבו ומיד העלה במקומם את חבריו, נאשמים 1-3; ואף אין בגרסה זו כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתם של נאשמים 1-3.

51. לא למותר להוסיף כאן, כי גרסת ההגנה בעניין נאשמים 1-3 הינה הלכה למעשה "טענת ה-stranger", דהיינו: הטענה שאדם זר ואלמוני הוא זה שביצע את העבירה, הגם שכל הראיות מצביעות דווקא על הנאשם כמבצעה. דא עקא שאין בכוחה של טענה כגון זו כדי לעורר ספק סביר באשמתו של נאשם.

52. יפים בהקשר זה הדברים הבאים, שנכתבו אמנם לפני שנים רבות אך ליחס לא נס גם כיום:
אל לו, לבית המשפט, לחוש לאירוע מאורע רחוק ויוצא דופן העולה, אם אמנם התרחש, בקנה אחד עם חפותו של הנאשם בעוד שהעדויות שהושמעו במשפט, ושבת המשפט מאמין בהן, מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר והיא שהנאשם איננו חף (ע"פ 112/69 חליחל נ' מדינת ישראל, פ"ד כג (1) 733, 741 (1969)).

ובהמשך:

אין בית-המשפט חייב לצאת מגדרו ולהניח הנחות תמהוניות רחוקות מאוד כדי לזכות בן-אדם שקיימות נגדו הוכחות חזקות. זהו אותו ה-stranger שאת נוכחותו אין לקחת בחשבון (שם, 744).

53. והוא הדין בענייננו. אין מקום להניח כי חרף כל הראיות והנסיבות, המצביעות על יתר הנאשמים כשותפיו של נאשם 4 בביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה, שדווקא שני אלמונים - שאין לגביהם כל מידע או ראיות - הם אלה שביצעו את המעשים; וכאמור אף אין בטענות ההגנה בעניין זה כדי לעורר ספק סביר בשאלת אשמתם של הנאשמים.

54. לבסוף יש לציין, כי לעניין עבירות ההתפרצות והגניבה עסקינן כאן ב"ביצוע בצוותא", כהגדרתו בהוראות סעיף 29 לחוק העונשין. אין נפקה מינה, אפוא, מה היה חלקם המדויק של כל אחד מהנאשמים בביצוע ההתפרצות והגניבה, למשל, אם נאשם 4 שימש בפועל כנהג בלבד. הנאשמים הינם מבצעים בצוותא ועל כן הם אחראים לביצוען של עבירות ההתפרצות והגניבה באופן מלא.

(2) העבירה של החזקת נכס חשוד - האיפון:

55. כזכור, העבירה היחידה שבביצועה כפר נאשם 4 היתה העבירה הכרוכה בהחזקת האיפון, כרכוש החשוד כגנוב; כך שהלכה למעשה בעבירה זו כפרו כל הנאשמים שלפניי. טענות ההגנה בנושא זה, כפי שהובהרו בסיכומיה (בסעיף 5 ואילך), היו שתיים:

הטענת הראשונה - לשיטת ההגנה לא הונחה לפניי בית המשפט תשתית ראייתית הולמת, שלפיה ניתן לקבוע כי האיפון הוא בגדר רכוש גנוב. המאשימה הגישה, בהקשר זה, אך את ההודעה שנגבתה מהבעלים, גב' בגדסריאן. ואולם, כזכור, בהודעה זו מסרה גב' בגדסריאן כי ביום 11.2.15 סיפר לה בעלה, שהחזיק באותה העת באיפון, כי המכשיר נגנב. מדובר אפוא בעדות מפי השמועה, שאינה קבילה, וממילא לא הוכח שהאיפון נגנב.

הטענה השניה - האייפון דווח כגנוב מיום 12.2.15, דהיינו כארבעה חודשים לפני אירוע ההתפרצות והגניבה דנא. בנסיבות אלה אין אינדיקציה לידיעה כלשהי של נאשם 4 - וכן נאשמים 2-3 - באשר לנסיבות החזקתו של האייפון, אשר הוחזק על ידי נאשם 1.

56. אין בידי לקבל את הטענה הראשונה. אכן, דבריה של גב' בגדסריאן אודות מה שסיפר לה בעלה בעניין נסיבות גניבת האייפון הם בגדר עדות מפי השמועה, ועל כן הם אינם קבילים. יחד עם זאת, הנאשמים לא הואשמו בעניין האייפון בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון (עבירה לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין), אלא רק בעבירה של החזקת נכס חשוד (עבירה לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין). לעניין עבירה אחרונה זו אין צורך בהוכחה כי הנכס הרלוואנטי הינו גנוב, אלא רק בהוכחה שקיים חשד סביר שהנכס הינו גנוב (לעניין יסודות העבירה המדוברת ר' גם י' קדמי, **על הדין בפלילים** (מהדורה חדשה, תשע"ג-2013), חלק שני, בעמ' 993 ואילך, והאסמכתאות המאזכרות שם).

57. והנה, באמור הודעתה של גב' בגדסריאן יש די והותר להוכחתו של חשד סביר שכזה, בפרט כאשר קוראים את האמור בה יחד עם גרסתו המחשירה עד מאוד של נאשם 1. כזכור, הגם שעסקין בטלפון נייד יקר, מסוג אייפון, נאשם 1 לא יכול היה להמציא קבלה אודות רכישתו. בנוסף, נאשם 1 אף לא ידע למסור פרטים בסיסיים בעניין האייפון, כגון הסכום ששילם בעבור רכישתו או היכן רכש אותו (ר' בפסקה 26 דלעיל). מכאן, כאמור, שאין לקבל את טענת ההגנה הראשונה הנ"ל.

58. להבדיל, בטענת ההגנה השנייה הנ"ל יש ממש. בעניין האייפון - להבדיל מהטלפון הנייד של המתלון - לא נטען כי הוא נגנב במהלך ההתפרצות דנא, אלא כי הוא נגנב חודשים ארוכים לפני כן. בנסיבות אלה, וכאשר נאשם 1 הוא שטען לחזקה ושימוש באייפון, אין אפשרות לייחס ליתר הנאשמים שותפות לעבירה הכרוכה בהחזקתו, כאשר הם מכחישים כל קשר וידיעה בעניין. בעוד שביחס לטלפון הנייד של המתלון נקשרים הנאשמים ראייתית עקב הוכחת השתתפותם בביצוע עבירות ההתפרצות והגניבה, לא זה המצב בעניין האייפון; ומסקנה זו מקבלת חיזוק נוסף נוכח העובדה שאין מחלוקת כי האייפון היה בחזקתו של נאשם 1 (ר' בסעיף 1 לסיכומי ב"כ המאשימה).

59. המסקנה המתבקשת הינה, אפוא, כי יש להרשיע את נאשם 1 בעבירה של החזקת נכס חשוד, בגין החזקת האייפון, ולזכות את יתר הנאשמים מעבירה זו.

(3) טענות ההגנה למחדלי חקירה:

60. ב"כ הנאשמים הרחיב, בסיכומיו בכתב, בטענות אודות מחדלי חקירה שונים, שלשיטתו יש בהם כדי לערער את התשתית הראייתית אותה הביאה המאשימה לפני בית המשפט. הסניגור הצביע בהקשר זה, בעיקר, על כך שלמודיע לא נערך מסדר זיהוי ושלא נגבתה הודעה מאשתו, שלכאורה היתה אף היא עדה למעשים. כמו כן הלין הסניגור על אי ביצוע פעולות פורנזיות שונות: בדיקות ט.א. בכלי הרכב המעורבים וברכוש הגנוב, איכוני טלפונים ניידים ובדיקות במצלמות האבטחה של טל בורגר בבת ים.

61. ייאמר מיד, כי בכל הנוגע לחקירת המודיע ואשתו אין לקבל את טענות ההגנה כלל ועיקר. כאמור, ניכר היה שהמתלון אינו שש לשותף פעולה עם המשטרה. בנסיבות אלה לא היה זה נכון, ואף לא היה זה ראוי, להתחיל לחקור את המודיע שתי וערב ולזמן אותו ואת אשתו לחקירות משלימות ולמסדרי זיהוי. זאת, בפרט נוכח האינטרס הציבורי המובהק בעידודם של אזרחים לדווח למוקד המשטרה אודות ביצוען של עבירות.

62. באשר ליתר המחדלים הנטענים, יש לזכור כי בניתוח לאחור של חקירת משטרה לעולם ניתן לטעון כי נדרשו פעולות חקירה נוספות שלא בוצעו, או שפעולות חקירה שבוצעו לא בוצעו כנדרש או לא בוצעו באופן מלא, או ששאלות מסוימות שניתן היה לשאול לא נשאלו. לפיכך, כאשר עסקינן בטענות למחדלי חקירה, השאלה הרלוואנטית היא איננה השאלה אם ניתן במבט לאחור לחשוב על דרך חקירה טובה יותר, אלא השאלה אם יש במחדלי החקירה הנטענים כדי לפגוע בתשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט, או בזכויות הנאשמים; והכל באופן המצדיק את זיכויים.

63. והנה, במקרה דנא לא כך הוא הדבר. התשתית הראייתית שהונחה בפני בית המשפט הינה תשתית שיש בה כדי להספיק, די והותר, להוכחת אשמתם של הנאשמים. מנגד, טענות ההגנה למחדלי חקירה עוסקות בשולי הדברים, ואין בהן כדי לשנות את המערך הראייתי הכולל. כך, למשל, ספק הוא אם ניתן היה ללמוד דבר מה רלוואנטי לזכות הנאשמים ממצלמות האבטחה בטל בורגר בבת ים. גם בהנחה שהיו נמצאים במקום תצלומים רלוואנטיים, הרי שלפי גרסת נאשם 4 הנאשמים הגיעו למקום רק זמן ניכר לאחר אירוע ההתפרצות - לאחר שנאשם 4 הספיק לנסוע מבת ים ליפו ובחזרה לבת ים, תחילה עם הפורצים האלמונים ולאחר מכן עם יתר הנאשמים - וממילא לא היה בדבר כדי להועיל מהותית לנאשמים.

64. לבסוף, בהקשר זה לא למותר להזכיר כי לא קיים במשפטנו כלל בדבר "ראייה מקסימלית", דהיינו: כלל שלפיו, כביכול, אין להגיע למסקנה מרשיעה בכל מקרה בו, תיאורטית, המאשימה היתה יכולה להביא בפני בית המשפט ראיות טובות מאלה שהיא הביאה בפועל.

וכך נפסק בעניין זה:

...השאלה עליה צריך בית משפט לענות היא לעולם האם הראיות שהובאו בפניו די בהן לצורך הוכחת אשמתו של נאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה האם היו ראיות אחרות, נוספות, טובות יותר שניתן היה להביאן. שיטת המשפט שלנו אינה דורשת את הראייה המכסימלית, אלא את הרמת נטל השכנוע (ר' ע"פ 4606/12 זכרוב נ' מדינת ישראל (2014), בפסקה 32 לפסק הדין, והאסמכתאות המובאות שם. ר' גם י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק שני, בעמ' 700-702).

ה. סוף דבר:

65. אשר על כן אני מרשיע את הנאשמים בביצוע, בצוותא חדא, של העבירות הבאות:

(א) פריצה לרכב במטרה לגנוב, לפי הוראות סעיף 413 סיפא לחוק העונשין.

(ב) גניבה מרכב, לפי הוראות סעיף 413ד(א) לחוק העונשין.

66. בנוסף אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין. אני מזכה את יתר הנאשמים מעבירה זו.

ניתנה היום, ג' כסלו תשע"ו, 15 נובמבר 2015, במעמד הצדדים.

